

A vér megszárad a kövek közt

PRÓZA - LXVI. évfolyam, 32. szám, 2022. augusztus 12.

Sosem tudtam számon tartani, pontosan hány unokatestvérem van. Néhányuk már megházasodott. Köztük Samia is, a legszebb unokanővérem. Hawar, egy másik unokatestvér lett a férje, aki nálunk öt évvel idősebb. Valamennyire ismerték is egymást. Az anyák összeültek, és megbeszélték, hogy így lesz, az anyagi hátterük megegyezik, hasonló szintű a végzettségük, a terveik azonosak, mindketten megbízható, vallásos, és szorgalmas fiatalok. Nekem mégis úgy tűnt, hogy Samia hallgatagabb, és a szeme komolyabban csillog, mióta megházasodott. Vannak olyan nők, akiknek jól áll a házasság. Mégis, Samia más lett. Nehezebben beszélgettünk. Ha a szerelmi ügyeimet tárgyaltam ki vele, Samia felöltötte az új, jószagos, megértő mosolyát, és annyival nyugtázta, hogy ne aggódjak, hamarosan úgyis meglesz a férjem, és akkor ez a sok kérdés, kétely majd semmivé foszlik. És, hogy akinek tetszem, az úgysem fog habozni azzal, hogy megkérje a kezem. A többiek meg nem számítanak. Csak várni kell. Meg a tisztaságomat óvni, és imádkozni, hogy Allah jó férjjel áldjon meg.